

Ovidiu VERDEȘ

Fiction-Ltd

Alte Muzici și faze

roman

Un cuvânt asupra ediției de Rodica Zane

POLIROM

2024

Cuprins

<i>Un cuvânt asupra ediției</i> (Rodica Zane)	5
1. Un albastru infinit	7
2. [Ceaiul]	24
3. [Șantajul]	37
4. [Cușnir Sorin].	50
5. [La telefon cu Mimi].	70
6. [Mimi și Cristina]	83
7. [Discuții cu ai mei].	99
8. Pe scări	116
9. La Bodi	127
10. [„Io să fiu și naratoru’, și personaju’ principal“].	142
11. Lovitura de teatru.	156
12. Hari, Ina și Dana	169
13. [Discuții cu Hari]	181
14. [Aranjamentu’]	205
15. Motive de gelozie	223
16. Alte motive de gelozie	241
17. Încă un motiv de gelozie	255
18. Faza cu bulanele (reluare)	271
19. Faza cu divorțu’	286
20. [Georgian Roxana]	301
21. Lista gagicilor.	319
22. Un coșmar.	336
23. Schimb de experiență.	345

24. Faza cu Doică	356
25. [Mick Jagger]	371
26. [La telefon cu Dana].	389
27. [La telefon cu Ina]	400
28. Păru' Alb	408
29. [Hari mă obsedează].	423
30. Albumul.	439
31. O adevărată doamnă	458
32. Happy end	480

Deci, îți dai seama că-n demența aia generală lu' Mimi n-avea cum să-i iasă nici o șustă cu Ina, da' grijă a avut de ea, nici o problemă; băiatu' și-a făcut datoria. La-nceput s-a-nghesuit s-o servească cu sendviciuri și să-i toarne suc din belșug în pahar, după aia, pînă să-l lase gagica cu curu'-n baltă și să se care-n sufragerie să-și vadă serialu', a discutat numai cu ea la fereastră, lîngă pervaz, lăsînd-o pe Dana de capu' ei, să facă numa' prostii, la dans s-a proțăpît în fața ei și a-nceput să dea din cur – chipurile așa dansează el de felu' lui, ca un maimuțoi în călduri – și la sfîrșit i-a adus felia de tort cu o linguriță-nfiptă drept în mijloc, de toată lumea a rîs, numa' Ina nu s-a prins care-i poanta. Că, deh, la faze de-astea de ceai biata de ea era cam ca nuca-n perete.

...A, da, și – era să uit – a doua zi, pe la unșpe, m-am trezit c-un telefon de la Mimi, chipurile doar așa, ca să mă-ntrebe de sănătate, să comentăm noi doi cum a fost și să mai facem nițel mișto de gagici, da' bine-nțeles că, din vorbă-n vorbă, gagiu' a ținut să se informeze și ce-i cu fata aia mai înaltă, așa, mai slăbuță. M-am cam mirat și-am zis că vorba-vine „înaltă și slăbuță“, fiindcă lu' Ina pe vremea aia nici nu-i crescuseră țîțele; lungană cum era, ziceai că-i trasă la traforaj, da' pesemne avea el o slăbi-ciune pentru tipele astea mai fine, mai serioase, fiindcă cu Ina aveai, într-adevăr, ce discuta, și la față vreau să spun că era și pe-atunci de-o mie de ori mai simpatică decît scîrba de-Aglae. I-am zis uite, așa, așa și-așa, păcat de ea că-i prea serioasă, se-mbracă de zici că-i o călugă-riță și n-o să învețe niciodată să pună picior peste picior, da' tipu' mi-a răspuns că-s fleț și habar n-am io ce femeie o să iasă din asta în maximum cîteva luni.

Și la faza asta a cam avut dreptate, nene; luni, cînd i-am adus lu' Hari la școală prostia aia de oracol, m-am uitat mai atent la Ina, și era cît pe ce să cad pe spate. Tipa citea o carte în bancă, și, la prima vedere, cu sarafanu'

ăla drept și lung pînă peste genunchi, părea tot așa, premianta clasei, șefa noastră de detașament dintr-a opta, mîna dreaptă a tovarășului diriginte Pop, da' între timp, nu știu cum naiba, îi crescuseră țîțele, cred că le avea mai mari și ca Hari, și Ina cu țîțe nu zic că devenise așa, peste noapte, nu-ș' ce mare femeie, da'-n orice caz era alt om. Fără nici un pic de mișto; la faza aia eram io, ce-i drept, și cam ofticat pe Hari, fiindcă nemernica nu vroia să se uite-n oracol acolo unde-i scrisesem io ce și cum, adică la-ntrebările despre iubire, da' mi s-a pus nițel pata pe bune; am zis ce-ar fi, mă nene, s-o iau io și s-o prelucrez nițel pe fata asta, că-i păcat de ea; într-a zecea o să ne trezim toți că-i o gagică mortală, da', deșteaptă și complexată cum e, fraiera o să se-arunce-n brațele primului bagabont.

Între timp, gagica se mai dăduse și nițel pe brazdă; nu cred că-și mai dorea chiar atît să vadă serialu' la televizor la ceaiuri, și din punctu' ăsta de vedere, recunosc, m-ar fi tentat s-o invit la ceai numai așa, de-al naibii, ca să văd ce față face Mimi, plus că, dacă venea și Dana și Bodi venea fără Gabi, ar fi fost la marele fix, eram trei la trei, da', totuși, neică, să avem pardon. La bluzuri, piticania de Dana cred că-i venea lu' Bodi cu nasu' fix în păru' de pe piept, pe Ina și pe Dana de luni încolo oricum le vedeam zi de zi, în porcăria aia de tabără, și nu era nici o săptămînă de cînd scăpasem de ele; prea îmi aminteau de școală și prea ar fi fost așa, nu știu cum, ca-n filmele alea S.F. cu întoarceri în timp. Serios, io nu zic acum că la ceai ar fi stat și-ar fi șușotit pe la colțuri, ca proastele, sau că se-apucau să danseze împreună în mijlocu' camerei, da' ce bluzuri cu Hari și povești de față cu Ina și Dana, că numai cînd le vedeam stînd una lîngă alta cred că făceam urticarie! Sau, nu știu, hai să zic că acum eram pe bune cu Hari și n-avea rost să le port pică, da' oricum nu ținea figura să le invit, și nu ținea din mai multe motive.

Unu la mână, era prea târziu. Cu proasta de Dana nu cred că aveam probleme, fiindcă nu rata nici un ceai și la chefuri golea și resturile de prin pahare, da' pe Ina nu ținea s-o invit de azi pe mâine, fiindcă ta-su era un dur și tipa nu ieșea din cuvîntu' lui. La ziua mea, cu chiu, cu vai am reușit să-i smulg promisiunea că vine și stă pînă la zece jumătate, și asta după ce ne-am unit forțele și io, și Hari, și Dana, am bombardat-o cu telefoane vreo trei zile, și ta-su, care a ținut să discute personal cu mine vreo juma' de oră, m-a luat la întrebări ca pe ultimul infractor recidivist de la gazeta de perete a Miliției. Atunci mi-a picat mie fisa de ce e Ina așa, adică deșteaptă și mișto ca om, da' tocilară, timidă și prea serioasă; cînd mai zîmbea și ea, din an în paște, ne bucuram toți parcă răsărea soarele de pe cer sau nu-ș' ce minune se-ntîmpla. Pe scurt, pe lîngă bestia aia de ta-su, taică-miu, cînd credea el că face pe duru' și mă bagă-n sperieți, era un biet copilaș nevinovat, deci – nici o șansă.

...Aaa, și, exact, nene! Presupunînd, așa, prin absurd, că Ina venea la ceai, la zece jumătate cineva trebuia s-o conducă acasă, și cine o conducea? Io, orișicît, eram gazdă, nu puteam să plec și să-i las pe ceilalți de izbeliște; pe Bodi nu puteam în nici un caz să-l rog, că era mai mare, deci puteam numai pe Mimi, care Mimi însă venea pe la unșpe, deci – out of the question!

Doi la mână, taică-miu. Dacă le invitam pe Ina și pe Dana, care erau minore, și Bodi apărea singur, nu se-ntîmpla nimic, bine-nțeleș, adică Dana cred că sărea din prima pe Bodi și la bluzuri se lipea de el ca la balamuc, da' cu Ina – nici o problemă. Ina dansa la un metru distanță și ar fi dansat la un kilometru, dacă ar fi avut destulă alonjă, că așa făcea și cu mine, da' chestia e că îmi încălcam promisiunea făcută lu' taică-miu. Și nu că „promisiunea e sfîntă“ și nu-ș' ce, în alte condiții aș fi încălcat-o de n-aveam treabă, da', totuși, nene, cu toate regulile, condițiile și

paracondițiile lui, taică-miu fusese pîn' la urmă un domn, deci de-acum era puțin și chestie de obraz. Normal, puteam să mă duc acum și să-i spun că n-am încotro, trebuie să le invit pe colegele astea două, fiindcă altfel nu-mi iese aranjamentu', da' asta ar fi însemnat să discutăm pîn'-la miezu' nopții, sau pîn'-la primu' cîntat al cocoșului, să cîștig în cele din urmă prin epuizarea adversarului, da' în secunda următoare să mă prăbușesc și io la podea. Serios, după toate fazele de la prînz, nu mai aveam destulă energie pentru alte discuții logice și de principii, fiindcă taică-miu și maică-mea erau doi, io eram unu' singur, și oricum ar fi fost în zadar dacă pe Ina n-o lăsa.

Trei la mîină – Hari. Cu Hari, din punctu' ăsta de vedere, era groasă. Deși se cheamă că acum eram pe bune de aproape o săptămîină, și oricum trebuia să-i dau telefon și să discutăm despre ceai, n-aveam nici un chef să deschid subiectu' Ina și Dana. De ce n-aveam? Era, iarăși, o chestie de principiu: Ina și Dana erau cele mai bune prietene ale ei, și joi, cînd mă-ntrebase cine vine la ceai, io n-am suflat o vorbă despre ele. I-am zis că prietenii mei Bodi și Mimi vin fiecare cu prietena respectivă, deci o să fim trei la trei, și mi-era de-a dreptu' groază să nu spună că ea fără prietenele ei nu vine, da' tipa a fost la înălțime. Prea bine nu i-a părut, evident, și am văzut io că-i pică fața, da' n-a cîrîit, n-a mîrîit, și a zis că la ceaiu' meu invit pe cine vreau io.

Deci, de nota zece, nene, jos cu pălăria, a fost o adevărată doamnă la faza asta, numai că acum, dacă-i ziceam la telefon că ce-ar fi, totuși, să le invităm pe Ina și pe Dana, fiindcă bulangiii mei de 23 și, respectiv, 18 ani vin la ceai fără gagici, vă dați seama că se cam schimba socoteala. Cred că, după ce-i ziceam chestia asta, trebuia să țin receptoru' la un metru de ureche cînd începea să țipe că-s un nesimțit, un porc de cîine, și vreau să le sacrific pe singurele ei prietene ca să aibă gorobeții mei

cu cine să se distreze puțin la ceai. Adică, nici chiar ca maică-mea, cu fecioarele ei neprihănite, da' cam tot pe-acolo; nu mai conta că, totuși, în probleme de genu' ăsta e nevoie de două persoane, deoarece, se știe, bărbații sunt cu toții niște porci, drept pentru care, gata, ea nu mai vine la nici un ceai și nu mai vorbește cu mine niciodată.

Chestia asta cu „niciodată“ dura la ea în medie cam cinci minute, după care mă întreba dacă m-am supărat, de ce tac, la ce mă gândesc în clipa aia și așa mai departe, da' nu despre asta e vorba; ca și în chestiunea promisiunii făcute lu' taică-miu, ar fi însemnat să-ngroș obrazu' și să dau dovadă de lipsă de caracter. Și, nu mai țin minte la ce vîrstă se formează caracteru', da', orișicît, n-aveam chef să-mi reproșeze pentru a nu știu cîta oară că sunt egoist, nu țin la ea deloc, nu-mi dau seama că ea e fată și fetele sunt altfel decît băieții, mă port ca un copil nesuferit etc. etc. Adică nu de frică să ne certăm și chestii, fiindcă știam io cum s-o iau ca să-i treacă, da' la faze d'-astea parcă era o nevestică de-aia aprigă și noi eram împreună de nu știu cît amar de vreme, nu de-o săptămînă.

Patru la mîină – Ina. Sau, de fapt, nu știu exact dacă chiar Ina sau tot Hari, da' tocmai asta-i problema. Duminică seara, taman cînd mă pregăteam să-i scriu în oracol lu' Hari și mă dădeam de ceasu' morții ce mama dracu' să-i răspund la întrebările de baraj „Iubiți pe cineva?“ și „Pe cine (dacă nu sunt indiscretă)?“, mă trezesc c-un telefon de la pe atunci încă viitoarea mea prietenă Hari, care mă-ntreabă așa, nitam-nisam, ce părere am io despre Ina. Rămîn, bine-nțeleș, tablou, îi spun în mod sincer că Ina e așa și pe dincolo, nu prea are simțu' umorului, da' atunci urmează o lungă pauză în care îmi respiră zgomotos în receptor, ca să-mi comunice în cele din urmă că Ina mă iubește. Așa, hodoronc-tronc, vorba bunică-mii, fiindcă Ina nu-i spusese nimic, ea singură a ajuns nu se știe cum la concluzia asta, și nu-ș' ce, poate ar trebui să mă port mai frumos cu Ina.

Bun, acu' nu mai are rost să-nșir toate gândurile și stările prin care am trecut în noaptea aia, fiindcă luni la prînz eram deja prieteni, da' tocmai asta-i chestia – fără telefonu' acela, nu știu dacă la ora actuală mai eram noi prieteni, fiindcă io, în prostia mea, aș fi fost în stare s-o țin langa cu Hari, Ina și Dana în formulă completă și cu condusu' pe Drumu' Sării la 88 pîn' la adînci bătrîneți, din păcate acesta-i adevăru', și, deci, era nevoie de-o chestie care să mă trezească la...

Ce fază! Fii atent că mi-au căzut ochii din întîmplare pe telefon și abia acum mi-a picat fisa ce-a fost cu telefonu' acela de la Hari. Atunci, pe moment, am zis că-s doar așa, niște texte d'-astea de gagică băgate la marea derută, niște strîmbe ca să mă pună pe mine pe jar și să mă oblige să-i fac ei declarații de dragoste în oracol, și probabil a fost puțin și asta, da' altceva am impresia c-a fost, fiindcă, dacă ar fi fost numai asta, n-ar fi ales-o pe Ina; ar fi ales, probabil, una mai... genu' ei, așa, mai femeiușcă. Fiindcă io nu-i făcusem în viața mea avansuri lu' Ina – să moară nepoțica mea, vorba lu' Oase, dacă i-am făcut io vreodată cel mai mic avans! – și nici Ina nu-mi făcuse mie, că nu era genu'; de-aia am rămas așa, tablou, la telefon, da' pe drumurile astea ale noastre pîn' la capătu' lu' 88, io cu Ina mai începeam cîteodată să discutăm în contradictoriu, de la cîte-un film sau de la cîte-o carte, și tocmai asta-i chestia, neică; ăsta era marele secret.

Io ziceam că n-am ochi decît pentru Hari, și cu Ina discut așa, cum aș fi discutat c-un băiat, da' Hari era geloasă, neică! Adică vedea că numai ei îi fac curte, știa foarte bine că-s în limbă după ea, da' Ina era fată deșteaptă, era singura din clasă cu care puteai cît de cît să discuți și Hari nu era nici ea proastă, da' cu discuțiile, deh, mai greu. Adică ea nu știa decît să-mi dea porunci, așa, ca o prințesă, sau să-nceapă cu fițele ei de mare femeie, cu datu' din gene și sarafanu' ei scurt și mulat, și la fazele